

Աշխարհ անոր առջև թեքել՝ խոնարհել,
 Երբ ծաղկելու վրայ են յոյսերը բուրբ,
 Եւ շատ կանուխ զեռ նազելի ճակողին վրայ
 Ստալին իր ցուքերը աշխարհկան լընջնոսած,
 Նըման չողոյ՝ որ մեկերու ստեղծ տարած
 Հորդոյնին վրայ թեքել ամալ կը դառնայ՝
 Յընդիւ աշապէս զեռ գրեթէ թոքիցը չառած,
 Ու դամբանին մութ լըռութեանց հետ փոխել
 Մոացած օրերը կեանքին,
 Եթէ մըտքին կը թլուս ան Երանելի,
 Կը մըրըրկէ կարեկցութիւն մը խորունկ
 Կուրծքն ամենէն պընդատրուտ:

Ահարկո՛ւ մայր, որ անդըստին իր ծնունդն՝
 Կը լացընես դուն ազգաստու՛մը մարդուն,
 Բնութիւն, ցուցանց աշխարհ,
 Որ սպաննելու համար կը ծնիւ կը տանես,
 Մահկանացուն համար չարիք մ'է եթէ
 Տարածած մահն, ուրեմն ինչպէս թոյլ կու տաս
 Որ անմեղուն գլուխներու վրայ հրոսէ ան:
 Եթէ քարէք՝ է՛ր այդ մեկնումը կ'ընես
 Եղեռնատար, լարեցնիւրա չարագոյնն,
 Անմըխիթար միապէս
 Թէ՛ մեկնողին համար և թէ՛ մնացողին:

Եղկելի ո՛ւր ալ նայի,
 Եղկելի ո՛ւր ալ դառնայ, ո՛ւր ալ դիմէ
 Զգայուն այս զարմը մարդուն:
 Ուզեցի՛ր դուն որ նոյն իսկ կեննը խաբէ
 Յոյսերն առջգ հասակէն.
 Տարիներու կոտակն ըլլայ բազմադիշտ,
 Տարիներու՝ մահը միակ ապակէն.
 Ու մարդկային շեթացքն՝ այս մահը դուն
 Դըրելի նըլն անփախուստ,
 Դըրելի օրէնք անդիլի:
 Աւաղ, ինչո՞ւ տաճանելի ճամբն վերջ
 Չըզգեցիր զէթ կատարածը զըւարթ.
 Այլ մանաւանդ՝ այն՝ զոր ցորակի կ'ապրինք մենք՝
 Մըտքէ առջև ունինք, և քալ իսկ գիտենք
 Որ պիտի գայ անպատճառ,
 Մեր ցուտուն այն ըստփանքը միակ,
 Ծածկեցիր սե՛ւ քողիւրով,
 Պատեցիր այնքան ժանտափուտ խաւարով,
 Ու մեր ալքին ամէն մըրըրկէ աւելի՝
 Նաւահանգիստն երեւոյցիւրը աշխարհ:

Արդե՛ն չարիք է եթէ մահը զոր դուն
 Կը սահմանես ամենուս,
 Զորքը՝ առանց միջքի, անգլու և յանկամտ
 Դուռն կենքերն մէջ կը նետես,
 Ունի ստուգեւ նախանձելի վիճակ՝ այն
 Որ կը մեռնի, քան այն որ իր սիրելեաց
 Կը տեսնէ մահն, իրաւընէ ինչպէս ես
 Կը համարիմ հաւատարմ:
 Եթէ ապրիլն ազէտք մ'է
 Ու մահը ընորէ՛ ո՛վ սակայն
 Պիտի կըրնար, ինչ որ է զէպ էր անըռտ,
 Վերջին օրուան փափաքել իր սիրելեաց,
 Որպէս զի մնայ ինքը թափուր իր անմէն,

Տեսնէ տարուիլը սեմէն
 Սիրտընունց էակին,
 Որուն հետ շատ է անցուցած տաքիներ,
 Ու 'սեկ անոր, երթաս բարով, ոչ մի յոյս
 Զունենալով հանդիպելու միւս անգամ
 Աշխարհի մէջ իրեն, յետոյ, միայնիկ,
 Լըցուած թողուած երկրի վրայ,
 Նայելով շուրջի յերկ ընկերն երբեմնի,
 Ան ժամերուն, վայրերուն մէջ ուր սովոր
 Իրն անոնց տեսացելի:
 Ինչպէս, ո՛հ, ինչպէս, ո՛վ բնութիւն, սիրտդ առաջ
 Կ'երթայ մտեքմին զըրկէն քցեւ ըլտերմն,
 Եղբայրը խլէ՛ւ եղբորմէն,
 Զաւակն՝ չորմէն, սիրահարքն՝ սիրունին,
 Ու մին մեռած՝ միւսը պահել կենդանի:
 Ինչպէս կըրցար հարկի զընել մեզ այդքան վիշտ,
 Որ մահացուն ապրի՝ երկար մահացուն
 Սիրտը վայն, ինչպէս բնութիւնը
 Ունի ուրիշ գործեր որոնց կը հողայ
 Քուն մեր լարին կամ բարոյն:

Թարգմ. Հ. Ա. ՂԱԶԻԿԵԱՆ

Ք Ա Ի Ն Ա Ա Ա

Խունկին միտտիք, վե՛հ Թեթափումը զուլայ
 Հոգւոյս պատկերն է՝ խոհուսով անունի:
 Ան իմ սըրտի խորքն զաղտնիք մը ունի՝
 Երբ կապոյտին մէջ լսի ոչինչ մը կ'ըլլայ:

Ես Խորհուրդի երազով գայն ծրխեղ,
 Մտերի մ'առնէ կամ վըշտաբէկ Տիրամօր.
 Ազօթքն հետ կը Թըռչէր ան ամէն օր
 Կոյս հասնեմով՝ խընկամանէն իմ խեցի:

Հաւատքիս հետ աշապէս յաւէտ Թե ի թի՛ն,
 Պագատանցի մըրմունջներով սարսըռուն,
 Պիտի՛ ելլէ խունկն ուրտաներուն մէջ Թեթեւ:

Երբ կը տեսնեմ ծըւէնկն այդ հոգեթիւ,
 Զերմ փաթթըւած աղօթողին յոյսերուն,
 Ան, այն ատեն խո՛ւնկ մը կ'ըլլայ իմ փառնիւ:

ԱՀԱՐՈՆ

